

Arrest

nr. 192 893 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig X, op 13 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers' dossier wordt gekenmerkt door een opeenstapeling van diverse verblijfsprocedures. De procedures die nuttig zijn voor de beslechting van het geschil kunnen als volgt worden opgelijst.

Verzoekers dienden op 9 april 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 januari 2010 nam de verwerende partij een beslissing tot ontvankelijkheid van deze aanvraag. De

verwerende partij nam op 24 januari 2013 een beslissing tot ongegrondheid van deze aanvraag met bevelen om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 110 833 van 27 september 2013 werden deze beslissingen vernietigd.

De ambtenaar-geneesheer verleende op 20 november 2013 een medisch advies met betrekking tot de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging. Op 22 november 2013 werd deze aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 186 011 van 27 april 2017 werd de beslissing van 22 november 2013 vernietigd. Op 3 mei 2017 werd deze beslissing ingetrokken.

De op 18 juni 2013 door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd op 12 februari 2014 onontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing dienden verzoekers een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 187 280 van 22 mei 2017.

Op 12 februari 2014 trof de verwerende partij tevens twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij vormen de thans bestreden beslissingen die gemotiveerd zijn als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

[B.A.] [...]

nationaliteit: Wit-Rusland

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [B.A.],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum.”

“De mevrouw, die verklaart te heten:

[T.E.] [...]

nationaliteit: Wit-Rusland

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [T.A.]

+1 minderjarig kind

[B.D.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Verzoekster is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de gevolgen van het arrest van de Raad van 27 april 2017 met nr. 186 011

2.1. De Raad stelt vast dat de beslissing van 22 november 2013 tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 9 april 2009, bij arrest nr. 186 011 van 27 april 2017 door de Raad werd vernietigd en dat deze beslissing nadien werd ingetrokken. Ten gevolge hiervan valt verzoekers' op 27 januari 2010 ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 9 april 2009 terug open en bevinden verzoekers zich – luidens artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – in een situatie waarin zij gerechtigd zijn op een attest van immatriculatie. Uit een consultatie van het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, blijkt niet dat dit op het ogenblik van de uitspraak van dit arrest niet langer het geval is.

2.2. De Raad wijst er in deze op dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten onverenigbaar zijn met dergelijk attest van immatriculatie, zodat deze bevelen minstens als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr. 237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Verzoekers kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, is het aangewezen de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of ze destijds rechtsgeldig gegeven werden of niet en of er sprake was van een gebonden bevoegdheid of niet (cf. RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609, gewezen in Algemene Vergadering). Het behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter of de duidelijkheid in het rechtsverkeer al dan niet gebaat is met een vernietiging van het bestreden bevel (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c) en RvS 2 juli 2014 nr. 10.626 (c)). Hierbij kan worden opgemerkt dat niets de gemachtigde verhindert om opnieuw bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partijen indien hij in voorkomend geval de op 9 april 2009 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging opnieuw ongegrond verklaart.

2.3. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Deze bepaling werd in de Vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017 en luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”*

2.4. Huidige zaak valt niet onder het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande geen overgangsbepalingen voorzien. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat de indiening van een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij *“een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”*, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de huidige verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de verblijfsaanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 9 april 2009 – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017.

Aldus ressorteert huidige zaak *ratione temporis* niet onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, die deze bij gebreke aan enige overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

2.5. Ter terechtzitting werd het voormelde aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De verwerende partij laat gelden dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet een interpretatieve wetsbepaling is en dat dus als algemeen principe moet gelden dat hangende verblijfsaanvragen geen enkele invloed hebben op de verblijfsstatus. De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt. Indien artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet als een interpretatieve wetsbepaling dient te worden beschouwd, moet dit blijken uit de redactie van de wetsbepaling of minstens uit de voorbereidende werken, *quod non*. Uit de parlementaire stukken (*Parl.St. Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 54 2215/003, p.37*) blijkt wel dat de wetgever een einde heeft willen maken aan de bestaande rechtspraak waarbij automatisch het bevel om het grondgebied te verlaten komt te vervallen na het afleveren van een attest van immatriculatie (*“De wetgever maakt met deze bepaling een einde aan die praktijk”*), maar uit niets blijkt dat de wetgever een bepaald wetsartikel heeft willen interpreteren zoals dit bij aanneming had moeten worden geïnterpreteerd. Het betreft een nieuwe maatregel die de *“rationalisering beoogt van de maatregelen tot terugnrijving en verwijdering en de inperking van de misbruiken rond de dilatoire beroepen”* (*Parl.St. Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 54 2215/003, p.37*). De Raad wijst er nog op dat de terugwerkende kracht die het gevolg is van een interpretatieve wetsbepaling gerechtvaardigd is in zoverre de geïnterpreteerde bepaling vanaf haar oorsprong redelijkerwijze niet anders kon worden begrepen dan is aangegeven in de interpretatieve bepaling. Wanneer dit niet het geval is, is de zogenoemde interpretatieve bepaling in werkelijkheid een zuiver retroactieve bepaling. De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (cf. GwH 21 juni 2006, nr. 102/2006).

2.6. Vermits de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald worden, valt het beroep zonder voorwerp. Er dient dan ook niet meer te worden geantwoord op de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, door de verwerende partij opgeworpen in haar nota.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA